

Όλα κάτασπρα, σὰν χιόνι,
 Τὰ λουλούδια της φυτρώνει
 Τ' ἀνθηρὰ καὶ τρυφερά.
 Καὶ ὁ Δίας ὁ μεγάλος,
 Γιὰ τῆς Λήδας του τὸ κάλλος,
 Κύννος γίνκε μιᾶ φορᾶ.
 Ν' ἀποδείξ' εἰς κάθε μέρος,
 Ἄσπρες τρίχες θελ' ὁ Ἔρως,
 Σὰν τοῦ κύκνου τὰ φτερά.
 Τὸ λοιπὸν κ' ἐγ', ὅσον θελή,
 Ἄς ἀσπρίσω δὲν μὲ μέλει,
 Παντελῶς δὲν μὲ λυτῶ.
 Ὅτι ὅσον πάντ' ἀσπρίζω,
 Τόσον πλέον νοστιμίζω,
 Τόσ' ὁ Ἔρως μ' ἀγαπᾶ.
 Τέλος τῶν Ἐρωτικῶν.

ΒΑΚΧΙΚΑ.

1. Ἐξω, ἔξω τὰ βιβλία,
 Ὕς τὴν φωτιὰν ἢ φλυαρίαν.